

И галяха я тъмните вълни,
Тъй както галятъ блянове високи
Тямъ поверений съ тяхъ възвисенъ духъ.
Другарите, застанали на брягъ
Изпращаха имъ сетнио сбогомъ, шапки
Размахали въ издигнати ръце —
Докле се татъкъ лодката отъ погледъ
Въ дрезгавината вечерна изгуби.

* *

Тъмней нощта. Въ вълшебна тишина
Спихтъ небесата, слени съ долний миръ,
И глухий шумъ на тъмните вълни
Единъ средъ тази тишина говори —
На бездната съсъ говора злокобенъ.
Кат' блянове на всесветовенъ сънъ,
Блестяхтъ и гаснатъ ясните звездици,
Огледани въвъ бездната лазурна.

Попътний вятъръ лодката влече.
Безъ шумъ се плъзгатъ пуснати весла
И тримата другари, въ разговоръ
Унесени, нехайно тамъ седяха,
Безъ да съледатъ облаците тъмни,
Изъ далнини ходйемнати, подобно
На буйна рать, зловещо какъ прииждатъ
И сбиратъ се и трупатъ се надъ тяхъ.

Възлегнатъ на кърмилото, единъ
Съ въздъхъ къмъ Шелли се така обърна:
— Да; да не бяхме слаби! А защо,